

ปีที่ 42 ฉบับที่ 80 วันพุธที่ 30 ตุลาคม พ.ศ. 2556

ม.ราชภัฏนครฯ ดิวเข้มเทคนิคการเขียนคู่มือการปฏิบัติงาน แก้พนักงานสายสนับสนุน

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช โดยกองนโยบายและแผน จัดโครงการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ เรื่อง “เทคนิคการเขียนคู่มือการปฏิบัติงาน และการเขียนผลงานการวิเคราะห์จากงานประจำเพื่อขอกำหนดตำแหน่งให้สูงขึ้นของพนักงานสายสนับสนุน” ระหว่างวันที่ 30-31 ตุลาคม 2556 เวลา 08.30 -16.30 น. ณ ห้องประชุมศูนย์วัฒนธรรม

ผศ.ดร.สมพร เรืองอ่อน รองอธิการบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา กล่าวถึงการจัดฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการในครั้งนี้ว่า มหาวิทยาลัยมีจุดประสงค์ที่จะให้พนักงานสายสนับสนุนสามารถเขียนคู่มือการปฏิบัติงาน และการเขียนผลงานการวิเคราะห์จากงานประจำเพื่อขอกำหนดตำแหน่งให้สูงขึ้นได้ ซึ่งมีเป้าหมายเข้าร่วมอบรมจำนวน 100 คน เป็นบุคลากรสายสนับสนุนของหน่วยงานคณะ สถาบัน สำนัก กองและหน่วย และผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยมีนายเรืองชัย จรุงศิริวัฒน์ นักวิเคราะห์นโยบายและแผนเชี่ยวชาญ ผู้เชี่ยวชาญประจำสำนักงานอธิการบดีมหาวิทยาลัยขอนแก่น มาเป็นวิทยากร ที่จะนำเทคนิคการเขียนคู่มือการปฏิบัติงาน การตีค่างานและประเมินค่างานเขียนอย่างไรให้ผ่าน และเทคนิคการเขียนผลงานการวิเคราะห์ มาถ่ายทอดให้แก่ผู้เข้าร่วมอบรมตลอดระยะเวลาสองวัน

วันแรก 30 ตุลาคม หลังจากลงทะเบียนจะมีพิธีเปิดในเวลา 08.30 น. โดย ดร.สมปอง รักษาธรรม รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร เวลา 08.45 น.จะเข้าสู่การอบรม เริ่มด้วยเทคนิคการเขียนคู่มือปฏิบัติงาน และเวลา 14.35 น.อบรมหัวข้อที่ 2 เรื่อง การตีค่างานและการประเมินค่างาน:เขียนอย่างไรให้ผ่าน

วันที่สอง 31 ตุลาคม เริ่มเวลา 08.30 น.ในหัวข้อ เทคนิคการเขียนผลงานการวิเคราะห์ 13.00-16.30 น. การนำเสนอตัวอย่างการเขียนผลงานการวิเคราะห์ ปิดท้ายด้วยการฝึกปฏิบัติงาน/งานวิเคราะห์/การตีค่างาน

หาก คณะ ศูนย์ สำนัก และหน่วยงาน มีความประสงค์จะลงข่าวผ่านมหาชัยสาร สามารถส่งข่าวผ่านทาง E- mail pr@nstru.ac.th หรือผ่านทาง Facebook ฝายสื่อสารสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

วิธีคิดกับชีวิตแบบ... บัณฑิต

ผศ.บุญวัฒนา บุญธรรม

“บัณฑิต” เป็นชื่อที่ชาวคอนโดตั้งให้ ชอบมากค่ะ ดูเหมาะสมกับตัวเองจัง เมื่อผ่านชีวิตมาตั้ง 1864 โค้งจนองค์ความรู้เรื่องชีวิตตกตะกอนตั้งไข่เปอะไต้ น้ำปิง และมองทะลุแล้วว่า “อนาคตไม่ใช่ อนาคตจริง” ไม่อาจคาดได้ว่าจะมีโอกาสผ่านต่อไปอีกกี่พันโค้ง ณ เวลาที่มีอยู่ของคนที่เคยเรียนวิชา “ปรัชญาชีวิตวิทยา” จึงอยากเอาใจผู้ร่วมคหอยและลูกกระเดือกทั้งหลาย เล่าบางมุมที่ยาว ๆ แบบสั้น ๆ ให้ฟังตามคำบัญชาของผู้บังคับบัญชาคนสุดท้ายในชีวิตราชการที่สังกัดคณะวิศวะไม่แห้ง แห่งพระราชวังเวียงบัว ถนนด้ามมิถไม่ตรง ตำบลช้างสีขาว จังหวัดเพ็งสร้าง คำตอบแทนครั้งนี้รับเต็ม ๆ เป็น... “แฟนปากกา” ถ้าใครไม่ยอมมีส่วนได้เสียจะฉีกกระดาษแผ่นนี้ไปห่อถั่ว หรือโยนข้ามรั้วไปเป็นภาระของคนข้างบ้านก็เลือกเอาตามสะดวก

คหอยเจ้า... ไม่มีลูกกระเดือกที่โหนดทำงานเป็นสุขตลอดชีวิตหรอก ใ้อที่กินไม่เข้าคายไม่ออกแล้วหลอกตัวเองไปวัน ๆ มันก็อยู่ที่มูมมอมนี่แหละ การทำงานก็ต้องประสบทั้งความสำเร็จและความล้มเหลวสลับกันไปเหมือนรูปทรงระฆังคว่ำของกราฟพาราโบลาที่นั่นแหละ ขาขึ้น...เข้าเกียร์เดินหน้าว่าเริงตีปีกพับพับตั้งไก่อจะบิน สมกับคำกลอนที่ว่า เมื่อมากมีมิ่งมิตรมุ่งหมายมอง ได้ลมจนว่าวเหน้อย...บอบซ้ำแล้วถูกฉุดลงตามแรงโน้มถ่วงของพรคตรงข้ามก็ตั้งพลังแรงหน่วงยึดกันสุดฤทธิ์ กลอนบทเดียวกันก็เขียนต่อว่า เมื่อมัวหมอง มิตรมองเหมือนหมูหม่า เมื่อไม่มี หมตมิตรมุ่งมองมา เกอะน่า...อย่าเพิ่งไปสนใจบาทสุดท้ายเลย ขาขึ้นหรือขาลงถ้าเราละความมีตัวตน เราก็สามารถหาความสุขได้ไม่ใช่หรือ “ความสุขอยู่ที่การยอมรับสถานะของตนเอง” (คือเมฆสีขาว ดิช นัท ฮันท์ หน้า 26) เมื่อทำตามที่ว่าไม่ได้ก็... มีทุกข์ ...มันก็เท่านั้นเอง... จึงเป็นธรรมดาที่ดับอ่อนกับม้ามต้องปรับทุกข์กันทั้งในที่ลับและแจ้ง ผู้จัดการคลังน้ำมันให้คำปรึกษาอย่างเต็มที่ แทนที่จะชี้ทางบรรเทาทุกข์และชี้สุขเกษมศานต์กลับช่วยสาदन้ำมันเข้าไปในกองไฟ เรื่องเล็กจึงขยายเป็นเรื่องใหญ่ ใ้อสุดยอด...ขาเชียร์อันเร็ดทรูแต่...ดูพิกล บัณฑิตหวอนึกถึงคำพูดของแมชีคันสนีย์แห่งเสถียรธรรมสถานว่า “ยามทุกข์ อย่าเดินเข้าหาคนที่มึ้น้ำมันที่พร้อมจะสาदनเข้าหากองไฟ”

อวยวะทั้งหลาย...เมื่อทำงานร่วมกัน “อย่ามองสิ่งใดเพียงเปลือกภายนอก แต่ให้มองเนื้อแท้ภายในด้วย อย่าฟังแต่คำพูด จงฟังที่เจตจำนงในการกระทำของเขาด้วย เราจะไม่สูญเสียมิตรไปโดยไม่รู้ตัว และไม่สร้างศัตรูโดยไม่รู้ตัวอีก” (โอวาทท่านต้าเชียว ผออง หน้า 6) และในหน้า 26 ท่านยังบอกอีกว่า “คนเราต้องรู้จักฝืนใจตนเองบ้าง จะให้ทุกอย่างเป็นดังใจตามที่คิดตลอดไม่ได้ คนที่ยอมอดทนอดกลั้นเท่านั้นจึงจะเป็นผู้ที่อยู่ที่ไหนก็อยู่ได้ จะทำอะไรก็สำเร็จ อยู่ที่ไหนก็มีความสุข คนที่ไม่เคยฝืนใจตนเอง ไม่อดทน จะอยู่ที่ไหนก็รุ่มร้อนไปหมด” ท่านดิช นัท ฮันท์ เขียนไว้ในหนังสือเมตตาภาวนา คำสอนว่าด้วยรัก หน้า 39 ว่า “เมื่อเธอใช้บุญแฉ่งแห่งความเข้าใจประตุของความรัก เธอจะได้เรียนรู้ถึงการยอมรับตนเองและผู้อื่น...ถ้าเธอขัดแย้งกับคนรอบข้างนั่นแหละเป็นเพราะตัวเธอมีความขัดแย้งอยู่ภายใน”

กว่าลึนจะคิดได้อย่างนี้ก็เป็นเหยื่อให้เขี้ยววาววัยเก่ากว่าจับจนเจ็บระบมตั้งแต่วันแรกที่เริ่มทำงานเลยละ เกือบจะโยนผ้าทิ้งบนเวทีมวยแบบไม่ครบยกนับครั้งไม่ถ้วน เอาเถอะ...เสียค่าโง่ไปบ้างก็ไม่เป็นไร ความโง่จะได้ลดน้อยลงบ้าง อีกทั้งได้ทำบุญให้เขี้ยววาววัยเก่าตีใจว่าการวางแผนเอาเปรียบผ่านไปได้อย่างราบรื่น คำกลอนของสุนทรภู่ที่ท่องในวัยเด็ก ย้อนเข้ามาในจิตใต้สำนึก “รู้หลบเป็นปีก รู้หลีกเป็นหาง” และ “รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี” ลึนค่อย ๆ ประคองตัวผ่านวิกฤตมาถึงขั้นเจริญวัยขึ้นจึงสัมผัสได้ว่า ฟักก็มีตาจริง ๆ เขี้ยววาวแต่ละคนโดนเซ็คบิลด้วยอาการต่าง ๆ กัน ละอ่อนเอ๋ย...จาวเหนือเอ็นว่า... “ห่างงูให้ห่างศอก ห่างวอกให้ห่างวา ห่างคนพาลา(พาล)ให้ห่างร้อยโยชน์พันโยชน์” ...เข้าใจก่อ

เมื่อล้าไล้ไม่ได้รับความยุติธรรมก็ต้องขยับตัวเรียกร้อง ศาลปกครองคือที่พึ่งของพวกกรดไหลย้อนในยุคนี้ ก่อนจะไปถึงขั้นนั้น อยากให้ไล้ตั้งลงมาพิจารณาคำพูดของเดล คาร์เนกี ที่เขียนไว้ในหนังสือ วิธีชนะมิตรและจูงใจคน หน้า 186 ดูก่อนนะ “จงให้ทางแก่หมาแทนที่จะต่อสู้กับมันเพื่อรักษาสิทธิ์ของท่าน จนท่านถูกมันกัดเอา แม้ท่านจะฆ่าหมาตัวนั้นเสีย

(ต่อจากหน้า 2)

แต่ท่านยังคงมีแผลถูกกัดคอยู่นั่นเอง” ถ้าไล่ตั้งยังมีอารมณ์อยากมีเรื่องต่อ...ก็ลองฟังคำสอนของดร. อมรา มะลิลา หนอยปะไร “เรื่องอะไรจะเอาตัวเองไปทำดีทำต่อยกับคนไม่มีราคาอย่างนั้น เราจะเลือกใครมาเป็นคู่ชกต้องให้สมน้ำสมเนื้อ สมศักดิ์ศรีกันสัก หนอย เมื่อเราไม่เห็นคุณค่าของเขาเสียแล้ว เราก็จะคลายความผูกพันกับเขา จิตเราจะค่อย ๆ สงบขึ้น” ถ้าอ้างอิงสอง ประมาจารย์แล้วยังทำใจไม่ได้ก็...ตัวใครตัวมันก็แล้วกันนะ ก่อนจะเดินหน้าลุยต่อ...หยุดคิดประโยคนี้สักนิดก่อนดีไหม “อย่าบ่นในเรื่องหิมะรุ่งรังตามหลังคาเพื่อนบ้านของท่าน ในเมื่อมันโอบบ้านของท่านก็ยังสกปรกอยู่” (เดล คาร์เนกี ล.ด. หน้า 52)

ครั้งหนึ่งในตำนาน บุนนาคได้รับเชิญไปนั่งเก้าอี้ตำแหน่งสำคัญขนาดไหนก็ไม่ใช้ประเด็น ท่านที่ผู้ผาดโผนในยุทธจักร คงเห็นความไร้เดียงสาจึงให้ความกรุณาเตือนว่า “เธอต้องรู้จักแยกแยะว่าคนรอบข้างกำลังค่าตัวเธอหรือค่าเก้าอี้ที่เธอนั่ง ไม่ว่าจะทำอะไรให้เก็บมาคิดแล้วปรับปรุงตนเอง วันใดที่เธอดำรงตำแหน่งเธอต้องระลึกถึงวันที่เธอลงจากตำแหน่งไว้เสมอ จุดจบของผู้บริหารมี 2 ทางคือ ไม่หมดเวลา...ก็...ถูกเขาชะเซ่ทิ้ง” บุนนาคโชคดีที่มีกัลยาณมิตรคอยตักความคิดออกและเติมความคิดใหม่อยู่เสมอ น้ำใจไม่ล้นแก้ว บางครั้งเคยตัดสินใจแบบดาบที่มาจากเหล็กกล้าไล่ฟันคนอื่นกระจุยกระจาย ไม่หน้าใจไม่เล็กก็ได้ยินคำคมมากระทบหู “เหล็กกล้า...ระวังจะเจอตาคมไฟ” และ “จะเผาข้าวหลามอย่าใช้ไฟแรง ไฟอ่อนและค่อย ๆ หมุน กระบอกไปรอบ ๆ จะทำให้ข้าวหลามทั้งสุกนุ่มและหอม” เสียงสั่งสอนและกำลังใจจากท่านที่ทุกคนในยุทธจักรเข้าหลินต่างกรรมต่างวาระเป็นมรดกอันประมาณค่ามิได้ ทำให้บุนนาคสำนึกในพระคุณทุกครั้งที่มีเหตุต้องงัดออกมาเตือนใจ

ณ เพิงเล็ก ๆ ช่างทางก่อนเข้าอำเภอเชียงดาว ร้านโนเนมเปิดกิจการเผาข้าวหลามขายเพียงเวลาไม่กี่สัปดาห์เฉพาะในฤดูหนาว ใครอยากกินต้องไปเข้าคิวนั่งรอ รอได้รอไป หยอดเมื่อไรเลิกขายเมื่อนั้นบางครั้งต้องสั่งข้ามวันจึงจะได้กิน เคยถามเจ้าของกิจการว่าทำอร่อยขนาดนี้ทำไมไม่ทำขายทั้งปี เขาตอบว่าเยื่อไม้ที่จะทำข้าวหลามให้อร่อยได้มีเพียงฤดูเดียวเท่านั้น คำพูดแค่นี้ทำให้คนที่เป็นครูต้องย้อนคิด...แต่การเผาข้าวหลามขายกระบอกละชามบาทยังพิถีพิถันในรายละเอียดและคุณภาพถึงขนาดนี้แล้วการผลิตคนสู่ตลาดแรงงานจะแคลง ๆ พอเส้นก๋วยเตี๋ยวและถั่วงอกสุก มันไม่มักงายไปหนอยหรือ

เส้นก๋วยเตี๋ยวที่ขาดการคลุกด้วยน้ำมันกระเทียมเจียวกับกากหมูกรอบ กินแล้วไม่อร่อยเป็นฉันใด ชีวิตที่เคร่งเครียดก็กระด้างและแห้งแล้งก็เป็นเช่นนั้น ในยามว่างจากภารกิจประจำเราทุกคนต้องมึนงานอดิเรก การปลูกต้นไม้เป็นสิ่งที่บุนนาคชื่นชอบมาก เพียรรดน้ำให้ชุ่มทุกวัน ด้วยความเป็นคนมักน้อย แต่เห็นพัฒนาการของรากอวบ ๆ งอกออกมาเพียงนิดเดียวก็มองแล้วมองอีกด้วยความชื่นใจ ถ้าออกดอกด้วยก็แบ่งให้คนอื่นชื่นชม กว่ากล้าไม้ต้นน้อย ๆ จะโตขึ้นจนออกดอกสวยงามต้องใช้เวลาและความเอาใจใส่อย่างสม่ำเสมอเช่นไร การสอนคนก็ต้องทำแบบเดียวกัน ธรรมชาติบอกระไร ๆ ที่เป็นสัจจะธรรมเสมอ เพียงแต่เราจะมองเห็นหรือไม่ ต้นปรงเป็นต้นไม้ราคาแพงที่สมควรจะปลูกอย่างยิ่ง ทำใจเรื่องอะไรไม่ได้ก็หันไปมองต้นปรง มองแล้วก็ค่อย ๆ เข้าใจว่าต้อง “ปลง” แล้วผ่อนคลายอารมณ์ด้วยการอ่านการ์ตูนตลก อ่านเรื่องตลก ดูหนังตลก ฟังเรื่องตลก และการแสดงตลกทุกประเภท ในความไร้สาระนั้นนอกจากจะให้ความเพลิดเพลินแล้วยังได้เห็นมุมที่คนอื่นมองข้าม ถึงจะดังต้องไปบ้างแต่มันก็เป็นความจริงของชีวิตนะ

ต่อมไร้ท่อที่รัก...ถ้าไม่หวังก็ไม่มีคำว่า “ผิดหวัง” ขอให้พิจารณาโลกธรรมแปดซึ่งเป็นของคู่กันอย่างกับกินลูกชิตคู่กับแจกกล้วย ลาก มีกัตี จะได้เอามาสร้างบุญต่อให้ยิ่งใหญ่ เลื่อมลาก มีกัตี จะปล่อยวาง ยศ มีกัตี จะได้เกื้อกูลอย่างกว้างขวาง เลื่อมยศ มีกัตี จะได้ไม่ต้องแบกความรับผิดชอบให้หนักหรือเครียดอีกต่อไป สรรเสริญ มีกัตี แสดงว่าเขาพร้อมรับการเกื้อกูล นิินทา มีกัตี จะได้ว่าใครมันคงแคไหน สุข มีกัตี จะได้เจริญสมณะ ทุกข์ มีกัตี จะได้เจริญวิปัสสนา (ฝึกจิตข้ามกาลเวลาสู่มหา มิติ) ทุกอย่างผ่านเข้ามาเป็นแบบแพกเกจ ซื่อหนึ่งแถมหนึ่ง ไม่มีใครเลือกได้แต่ของดี ๆ โดยละเว้นของแถมได้หรือจ้่า

ผ่านมามาทั้งสุขและทุกข์ตั้งแต่เป็นอาจารย์ขยับไปเป็น ผศ.ในวิทยาลัยครู ในสถาบันราชภัฏและเป็นปาจารย์ในมหาวิทยาลัย ราชภัฏเบ็ดเสร็จ 37 ปี พยายามทำหน้าที่ด้วยความสำนึกในบุญคุณของแผ่นดินและตอบแทนบุพการีตลอดจนครูบาอาจารย์ที่ให้การอบรมสั่งสอนบุนนาคมาเป็นอย่างดี ก็พบว่าทุกช่วงชีวิตมีแต่ความไม่แน่นอน พระอธิปคืออธิปญญาได้เขียนไว้ในหนังสือ สุขหรือทุกข์...อยู่ที่ใจ หน้า 3-4 ว่า “เราเป็นเช่นต้นไม้ เมื่อถึงฤดูกาลผลัดใบ มันก็สลัดใบทิ้งจนโกร๋นหมดต้นเลย (ต่อหน้า 4)

ผลิตโดยงานสื่อสารสัมพันธ์ สำนักงานอธิการบดี
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

สวัสดิ์ดีคะพบกับมหาชัยสารคอลัมน์ “พักเที่ยง” ประจำวันพุธที่ 30 ตุลาคม 2556 ตรงกับวันแรม 11 ค่ำ เดือน 11 ปีมะเส็ง วันนี้พื้นที่ของพักเที่ยงเหลือเพียงน้อยนิด สละให้แก่บทความของ ผศ.บุญวัฒนา บุญธรรม ที่ยังคงคิดถึงชาวราชภัฏนครฯ ส่งความคิดถึงมาเป็นบทความถึงมิตรสหายทุกท่าน ติดตามอ่านกันได้ในหน้า 2-4 วันนี้

มาติดตามข่าวแรกกัน เรื่องของการประชุมอาจารย์และข้าราชการ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช กำหนดจัดประชุมอาจารย์และข้าราชการ ในวันพุธที่ 20 พฤศจิกายน ที่จะถึงนี้ จึงขอเรียนเชิญทุกท่านร่วมประชุม โดยพร้อมเพรียงกัน และก่อนประชุมขอเชิญร่วมรับประทานอาหารเที่ยงร่วมกัน ส่วนสถานที่ประชุมจะแจ้งให้ทราบอีกครั้ง

สภกรณ์ออมทรัพย์ครุฑนครศรีธรรมราช จำกัด เปิดรับสมัครเลือกตั้งผู้แทนสมาชิกสภกรณ์ฯระหว่างวันที่ 4-8 พฤศจิกายน นี้ สำหรับตัวแทนจากมหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราชจะรับสมัครผู้แทนสมาชิก สภกรณ์ฯ จำนวน 3 คน สมัครได้ที่คุณสมญา เจ็งวัฒนพงศ์ งานธุรการ สำนักงานอธิการบดี

เปิดโอกาสให้อีกครั้งกับการลงทะเบียนเรียน สนส. ได้เปิดระบบให้นักศึกษาภาคปกติลงทะเบียนวิชาเรียนผ่านระบบออนไลน์ครั้งที่ 2 ตั้งแต่วันที่ 29 ตุลาคม - 10 พฤศจิกายน 2556 และสามารถพิมพ์ใบแจ้งชำระค่าลงทะเบียน (Slip) ได้ตั้งแต่วันที่ 15 พฤศจิกายน 2556 เป็นต้นไป ทั้งนี้มหาวิทยาลัยจะไม่อนุญาตให้นักศึกษาที่ไม่ลงทะเบียนวิชาเรียนเข้าเรียนโดยเด็ดขาด ผากอาจารย์ที่ปรึกษาแจ้งนักศึกษาที่ยังไม่ลงทะเบียนเรียนรีบปฏิบัติด่วน

ปิดท้ายพักเที่ยงด้วยข้อคิดจาก ชงจื้อ “คนเราหากไม่ยึดถือสิ่งจะแล้ว จะสามารถสร้างอนาคตได้อย่างไร” สวัสดิ์ดีคะ

(ต่อจากหน้า 3)

แต่เมื่อฤดูกาลใหม่มาเยือนมันกลับผลิดอก ออกใบเสียจนเต็มต้น น่าอัศจรรย์ หากเราคิดได้ตั้งเช่นต้นไม้จริง ๆ จิตก็จะมีทุกข์” ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไปตามเวลา ไม่มีใครยึดอะไรไว้ได้นาน ดังที่หมยนต์เขียนไว้หนังสือเรื่องเวียงกุมกาม หน้า 173 ว่า “มหาเทวีจงจำ สรรพสิ่งมีเคยยั้งยืนยง เมฆสูงเบื้องบนยังลอยต่ำได้ มิซ้าก็กลายเป็นหยาดฝน แล้วก็ระเหยขึ้นไปกระทบเบื้องบนอีกครั้ง สรรพสิ่งหมุนเวียนดุจจักรรา ตั้งนั้นเจ้ากำเมฆไว้ได้ฤาไม” สิ่งที่ทำไปแล้วมีทั้งผิดและถูก ถูกก็ดี ผิดก็เป็นครู จะได้เตือนตนให้ระวังในกาลต่อไป ทั้งหมดสิ้นก็แค่ “สถิติยั่วแต่ชั่วชีวิต ประดับไว้ในโลกา”

กาลเวลาผ่านไปแบบไม่มีการย้อนกลับ เข้าวันที่ 1 ตุลาคม 2556 เป็นวัน “ถอดหัวโขน” ที่สง่างามออกและในวันเดียวกันนั้นต้องพลิกผัน “ปาก” จากการสอนคนอื่นจนเคยชินให้ย้อนกลับมาสอนตนเอง ถ้ากลับเข้ามาเหยียบพระราชวังเวียงบัวอันเป็นที่รักอีกก็ต้องเจียมตัวว่าเป็น “คนนอก” ไปแล้ว กลไกทุกอย่างในราชภัฏเป็นหน้าที่ของคลื่นลูกใหม่ที่จะซัดสาดเข้าฝั่งต่อไป ขอขอบคุณทุกสิ่งแวดล้อมที่เคยอยู่ด้วยกันแบบเอื้ออาทร ขอสรุปด้วยคำสอนของท่านพุทธทาสภิกขุที่ว่า “เป้าหมายในชีวิตไม่ต้องการศิลามากมาย ขอให้ถือศีลข้อเดียว คือ อยู่ให้เย็นและเป็นประโยชน์” และ “ด้วยจิตว่างปล่อยวางทุกสิ่งอัน สารพันไม่ยึดครองเป็นของเรา” (มหาสพทางวิญญูณ สนวนโมกขพลาราม สุราษฎร์ธานี) เมื่ออดีตไม่ได้เป็นแบบมัวหมอง อนาคตที่ยังมาไม่ถึงของบุนบุญคงไม่จบแบบกลอนบาทสุดท้ายที่ว่า “เมื่อมอดม้วย หมูหมาไม่มามอง” หรอกนะจ๊ะ

หน้าที่ “เขียน” เป็นเรื่องของ...ผู้ใช้ชื่อว่า บุนบุญ บุญตลอดกาล “อ่านแล้ว” จะเข้าใจอย่างไรเป็นเรื่องของท่าน...ไม่ว่ากันอยู่แล้วคะ